

z Paluby a Podpalubí

Milí farníci a přátelé našich kostelů a komunitního centra,

držíte v rukou nulté číslo farního zpravodaje, který by měl od září přinášet informace a inspirace k naší společné plavbě. Možná se ptáte, proč zrovna paluba a podpalubí. Křesťanství je od samého počátku spjato s loděmi a rybářským řemeslem. Obrazem církve je loď plující do přístavu spásy, také každý kostel má

loď, a kostel Krista Spasitele na Barrandově má dokonce i podpalubí, kde to zpívá, tančí, žije! Je však důležité přitom držet pevně kormidlo v rukou, napínat plachty a neztratit ze zřetele Cíl plavby.

Věříme, že zpravodaj o dění na palubách našich kostelů i v komunitním centru Podpalubí přispěje nejen k lepší informovanosti, ale i k lepší spolupráci, podpoře a vzájemnému přátelství členů lodní posádky v různosti služeb a obdarování. Ať s námi na přídi sedí Pán, ať utiší bouře a zklidní vzedmuté vlny, ať jeho Duch zaduje do plachet, ať řídí náš rybolov, ať na nás čeká na břehu a chystá nám chutnou snídani.

K tomu všemu žehná

Váš P. Josef

nulté číslo / **Červen 2022**

Z liturgického kalendáře

Centrem veškerého farního dění je liturgické slavení, a jeho srdcem je eucharistie. První stránky farního zpravodaje tedy budou patřit důležitým liturgickým událostem, které by neměly uniknout naší zbožné pozornosti. Slavnosti jsou zvýrazněné, ale křesťanský život se neodehrává jen o nedělích a slavnostech...

Červen

5. 6. neděle Soslání Ducha svatého

6. 6. (pondělí) Panny Marie, Matky církve

9. 6. (čtvrtek) Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze

12. 6. neděle Nejsvětější Trojice

16. 6. (čtvrtek) **Těla a Krve Páně**

23. 6. (čtvrtek) **Narození sv. Jana Křtitele**

24. 6. (pátek) **Nejsvětějšího srdce Ježíšova**

25. 6. (sobota) Neposkvrněného Srdce Panny Marie

29. 6. (středa) **sv. Petra a Pavla**

Červenec

5. 7. (úterý) **sv. Cyrila a Metoděje**

11 7. (pondělí) sv. Benedikta, patrona Evropy

22. 7. (pátek) Marie Magdaleny

25. 7. (pondělí) sv. Jakuba

26. 7. (úterý) sv. Jáchyma a Anny

Srpen

6. 8. (sobota) Proměnění Páně

10. 8. (středa) sv. Vavřince (pouť v Jinonicích 14. srpna)

15. 8. (čtvrtek) **Nanebevzetí Panny Marie**

24. 8. (středa) sv. Bartoloměje

29. 8. (pondělí) **Umučení sv. Jana Křtitele**

V Jinonicích pamětníků kvapem ubývá, ale sem tam ještě někdo zavzpomíná – a pokud zažil 60. léta u sv. Vavřince, během několika vět se dostane k „Božímu Tělu“. I nepraktikující či nevěřící sousedé. Těch kyttek, družiček, čtyři oltáře po vsi, to bejvala sláva, ne jako teď! Vždycky mě přepadne pocit nostalgie a zároveň mnoho otázek, na které neznám odpověď: Není nakonec liturgie nejučinnější formou evangelizace? Nabízíme svým současníkům něco, co by se takto hluboko zarylo do jejich vzpomínek jako krásný zážitek? Na druhou stranu – co z té slávy zbylo v jejich duších, zasela nebo zalávala semínko skutečné víry? A v neposlední řadě: tuší vůbec tito pamětníci, čeho byli svědky? Co to vlastně je „Boží Tělo“, přesněji „bóži těélo“, jak říkají?

K tomu se váže komická příhoda, kterou mi vyprávěl šéf jakési spediterské firmy. Řidič kamionu musel v Rakousku den čekat na nakládku zboží kvůli státnímu svátku. Jeho katolický šéf se mu to snažil vysvětlit: „Oni totiž mají Boží Tělo.“ – „Jak jako, boží tělo?“ opáčil řidič. „To je nějaký svátek posiloven a vzpěračů?“ Tak takhle občas působí na okolí křesťanské poklady víry.

Není divu. Už Pán Ježíš musel čelit podobnému nepochopení ohledně eucharistie, a my katolíci – můžeme říct, že plně chápeme, o co se tu jedná? ... Tajemství není k pochopení, ale k víře, k díkům a klanění. Eucharistie je tak obsažné a přesažné tajemství, že nám nestačí jedna liturgická oslava během roku, abychom postihli všechny její aspekty. A tak k Zelenému čtvrtku, kdy slavíme eucharistii jako oběť a hostinu, přibyla slavnost Těla a Krve Páně, v níž ji oslavujeme jako svátost Boží přítomnosti v tomto světě, jako zdroj požehnaní pro lidský život. Papež Urban IV. tento svátek ustanovil na základě eucharistického zázraku, který se stal v Bolseně za účasti pražského kněze Petra v roce 1263. Ještě chvíli trvalo, než se vžil v celé církvi. K jeho rozšíření významně přispěl Tomáš Akvinský, který složil k této příležitosti několik hymnů – *Lauda Sion Salvatorem*, *Pange lingua*, *Adoro te devote* a další. Díky těmto krásným a věroučně přesným zpěvům se dostávala nauka o eucharistii do povědomí prostého lidu. To je další důvod, proč tam, kde jde o šíření křesťanské zvěsti, věnovat velkou pozornost kráse.

Eva Fuchsová

Co nás čeká v červnu a o prázdninách

(samozřejmě jen dá-li Pán Bůh)

2. června **Music from Sion**, audiovizuální pásmo provázené slovem v sále komunitního centra
8. června závěrečný **koncert žáků ZUŠ MusicArt**, tamtéž
9. června **koncert učitelů ZUŠ MusicArt**, tamtéž
10. června **Noc kostelů** v kostele a komunitním centru Krista Spasitele, v kostele sv. Filipa a Jakuba na Zlíchově, v kostele sv. Vavřince v Jinonicích. Program najdete na www.nockostelu.cz
16. června v sále komunitního centra **filmový klub Kristian**, na programu film *Eva tropí hlouposti* (1939) režiséra Martina Friče
17. června v kostele na Zlíchově od 15:30 **svátost smíření** pro děti a mládež
19. června při mši svaté v 10:30 v kostele Krista Spasitele **křest a první svaté přijímání**, zároveň **rozloučení s otcem Jakubem**, poté v komunitním centru oslava a **farní káva**.
19. června v kostele sv. Vavřince v 16:00 **primiční mše svatá** otce Lukáše Theofana Fuchse OCSO (řád trapistů). Liturgické texty z přenesené slavnosti **Těla a Krve Páně**. Varhanní doprovod bratr Dominik Antonín Jirsa OCSO. Oba z naší farnosti.
21. června v sále komunitního centra Krista Spasitele **tančírna v Podpalubí**
27. června v kostele Krista Spasitele v 16:00 **Andělská matiné**, koncertní cyklus pro seniory pod záštitou Prahy 5
17. července po dopolední mši sv. na Barrandově **farní káva**
- 18.–22. 7. **Letní příměstský tábor** pro děti ve věku 4–7 let v KC
- 2.–7. srpna **farní dovolená** s duchovním programem v klášteře Teplá
21. srpna po dopolední mši sv. na Barrandově **farní káva**

Podrobnosti, aktuality a změny programu sledujte na nástěnkách a na www.CentrumBarrandov.cz a www.PodpalubiBarrandov.cz

Ohlédnutí

Zde by se měly do budoucna objevovat zprávy o proběhlých událostech, především tedy chvály a díky. Ale neměly by chybět ani kritické ohlasy, abychom neusnuli na vavřínech. Těšíme se, že nás budete zahrnovat svými reflexemi a fotodokumentací z farních či komunitních akcí, abychom měli v této rubrice z čeho vybírat.

Než se na redakčním stole shromáždí vaše příspěvky, zeptáme se tří důležitých postav naší farnosti – otce Josefa Ptáčka, katechetky Radky Habánové a ředitelky Komunitního centra Hany Tyrallové:

Josefe, Radko, Hanko, připomenete nám některé události posledních dní, které se konaly v našich kostelích, v Komunitním centru nebo v terénu a které ve vás zanechaly stopu?

Josef: Vděčně vzpomínám na návštěvu pana biskupa Herbstu v kostele Krista Spasitele a udílení svátosti biřmování. Zvláštním způsobem mi utkvěla v mysli příprava na tuto svátost. Biřmovanci měli za úkol každý den rozjímat evangelium ze mše sv. a poznamenat si klíčové slovo, které je oslovilo. Když jsme potom rekapitulovali výsledek, byli jsme

všichni překvapeni, jak dobře se slova doplňovala a otvírala nové roviny evangelijní zvěsti. Přeji našim biřmovancům, aby je nikdy neomrzelo pronikat do tajemství Božího slova.

Radka: Vezmu to pozpátku.

V sobotu 21. května ve zlíčovském kostele deset našich dětí poprvé přistoupilo ke svátosti smíření a současně proběhlo i první skrutinium našeho dětského katechumena Juraje. Touto radostnou zprávou zároveň prosím o modlitby za

tyto děti a také srdečně zvou na neděli 19. 6. do kostela Krista Spasitele v 10.30, kde se bude konat slavnost křtu a prvního svatého přijímání.

Další zprávička je ze společenství seniorů: na sklonku postní doby jsme putovali na Velehrad a strávili tam dva dny (nejen :-)) v rozjímání nad přednáškou P. Špidlíka o modlitbě.

A do třetice: naše předvelikonoční pořady pro školy se opět těšily velkému zájmu, přišlo dvanáct tříd, což zcela naplnilo naši nabídku termínů. S touto potěšitelnou zprávou opět spojuji prosbu: kdyby někdo cítil povolání k lektorování těchto pořadů, určitě se na mě prosím obraťte – je škoda třídy odmítat, ale při stávající kapacitě dvou lektorek nic jiného nezbývá...

Hanka: Nejživější dojmy v poslední době ve mně zanechala akce *Zažít Barrandov Jinak*, která se konala 23. dubna v prostorách našeho kostela i komunitního centra. Bylo to po celý den místo propojování lidí, skupin, kultur, jazyků a hlavně místo svobodného vyjádření radosti, kterou nám přináší umění a krása.

První, duchovněji laděná polovina dne začala v kostele ekumenickou bohoslužbou pro děti s odkazem na velikonoční příběh. Následovalo pásmo koncertů: účinkoval smyčcový soubor Nečas, pěvecký soubor Ensemble Hilaris, dechové zobcové kvarteto Ivy Matouškové a ukrajinský soubor se starobylými duchovními zpěvy. Celý program v kostele zakončila Smíchovská komorní filharmonie.

Následoval méně vážný program dole v sále a klubovnách. Již během dopoledne si zde mohly děti stavět z Lega a hrát deskové hry. Pití i jídlo se nabízelo u baru v komunitním centru a v kavárně Kristian.

Skvělé bylo vystoupení všech dětských i odrostlejších skupin umělců, hudebníků, zpěváků i sportovců. Navečer potom zazářila pop-rocková skupina Jefferson.

Z celého dne na mě zapůsobila souhra a ochota okolních lidí, kteří umí, a to, co umí, dělají krásně a se zápalem. Chtěla bych velmi pochválit průvodce a moderátory obou programových linií. Za linii v kostele pana Jaroslava Pechara, faráře ČCE, a za linii v komunitním centru pana Ondřeje Komárka, multižánrového hudebníka, učitele ZUŠ MusicArt Barrandov a leadra skupiny Mosquitos.

Děkuji všem za krásný zážitek, který mi připomněl, proč jsem zde a proč se tolik snažím o souhru a propojení paluby našeho kostela Krista Spasitele s Podpalubím.

Rozlučka s otcem Jakubem Jirovcem

Sotva jsme začali (s vydáváním farního zpravodaje), už se loučíme (s otcem Jakubem Jirovcem). Prožili jsme s ním požehnaných devět let, a tak si naši farnost bez jeho tiché, pokorné, ale velmi významné služby snad neumíme ani představit. I na tváři svatého Vavřince v Jinonicích se usadil jakýsi stín, a tak se jako jeho mluvčí ptám:

Jakube, nebude se Ti stýskat po sv. Vavřinci?

Tak na tuto lehce manipulativní otázku se nedá odpovědět jinak, než že samozřejmě bude 😊. Mnohé historky, jako např. když se mi při kánonu mše sv. spustila krev z nosu, se nedají zapomenout.

A teď z obligátního konce: Jak se Ti u nás ve farnosti líbilo?

Líbilo se mi tu moc, byl jsem tu šťastný, nechci být patetický, ale byla to opravdu krásná léta mého života. Jsem vděčný za přátelství, která jsem tu

navázal. Poznal jsem mnoho statečných křesťanů, kteří se neváhají obětovat, přičemž ta oběť má nejrůznější podoby, od péče o kostely nebo jinou pomoc církvi až – například – po vzornou péči o staré rodiče.

A proč vlastně odcházíš?

Hodně mi záleží na službě nemocničního kaplana, kterou už pár let vykonávám, a k tomu potřebuji mít volné ruce. Když se otevřela možnost jít do Hostivic, řekl jsem si, že by to mohlo být právě pro mě. Je to příležitost naučit se zase něco nového, převzít odpovědnost. Vzhledem ke svému zdravotnímu handicapu nevím, kolik času mi bude ještě dáno, a měl bych ho využít co nejlépe. Ostatně žádný kněz nebývá v jedné farnosti navěky, s tím musíme všichni počítat.

Když už ses dotkl svého zdravotního stavu, přiznej se, cvičíš pravidelně? To by se muselo definovat, co je to „pravidelnost“.

No samozřejmě jsem nemyslela jednou za měsíc...

Asi se nějak všeobecně ví (ono se to taky nedá moc skrývat), že mám nemocnou páteř. Pokud je to dotaz, jak jsem na tom, tak jsou to takové vlny. Někdy je mi lépe, jindy hůře. Celkově by ale nemoc měla být v rámci možností stabilizovaná. Budu vděčný za modlitbu v tomto směru. Cvičit bych měl víc, samozřejmě jsem si vědom i neblahé nadváhy – ale ve farnosti jsou tak skvělé kuchařky a výborní kuchaři, že jsem ani zhubnout nemohl.

Odnášíš si kromě nadváhy nějaká dobra, která bys mohl využít v nové farnosti?

Rozhodně je to příklad P. Josefa Ptáčka. Neříkám to proto, že se to tak sluší, ale myslím to naprosto upřímně a ze srdce. Je pro mě inspirací nejen duchovní, ale i farářskou: obdivuji, jak se férově, vstřícně a trpělivě chová k lidem, jak miluje církvev, přestože to vždy není úplně jednoduché. Za naše dlouholeté přátelství jsem moc vděčný. Dalších zkušeností by byla

celá řada, snad bych vypíchl poznání, jak nemoudré je vynášet unáhlené soudy o jiných, dokud blíž nepoznám jejich život se všemi hrboly, pády, se vším, co prožívají.

Ty ale nebudeš jen farář, jsi taky rytíř. Co to pro Tebe znamená? Nemyslím ani tak prakticky, hierarchicky, právně, jako spíš duchovně.

V našem řádu bývali rytíři, kteří měli řeholní sliby, ale nebyli kněží, a potom jejich kaplani. Jejich nástupcem jsem já, takže v tomto smyslu rytíř nejsem. Ale už jsem si nějak zvykl, že tak bývám v žertu označován. Rytířská spiritualita, pokud si odmyslíme ten dějinný balast, je vlastně krásná. Rytíři se cítili být tak rozdílní svatí jako František z Assisi nebo Ignác z Loyoly, vnímali se jako lenní poddaní krále – Krista. To znamená nebrat sebe sama jako střed všeho dění, ale stát pevně za svým panovníkem. A rytířem je ten, kdo si realisticky uvědomuje, že takový postoj může znamenat i nebezpečí nebo oběť. Rytíř je svobodný od sebestřednosti a sebelítosti, protože ví, že Kristus je vždy s ním. Rytíř je schopný vcítit se do ostatních a zkušenost s Boží láskou a milosrdenstvím mu pomáhá, aby odvážně on sám pomáhal těm, kteří už třeba nemají vůbec nikoho, kdo by jim pomohl.

To je krásné. Skoro mám chuť stát se rytířem. Co bys nám tedy zanechal jako odkaz, motto, životní moudrost?

To bych se asi neodvažoval, je tu mnoho moudřejších a zkušenějších lidí, od kterých bychom se měli učit. Ale mohl bych se svěřit s takovým svým pozorováním. Celá společnost je nemocná lidskou sebestředností, která se projevuje v mnoha rovinách. Například tím, že si někdo přečte článek na internetu (zde se připojuji k názoru pana kardinála, že přes všechno dobré, co přináší, je to především smetiště), prohlásí to za jedinou pravdu, zabydlí se v tom a absolutně není schopen vnímat jiná fakta nebo jiné názory. Ošklivým způsobem to vyhřezlo např. v období koronaviru, kdy jsem mohl na jedné straně sledovat obětavost a beznaděj zdravotníků a na straně druhé aroganci mnohých, kteří, aniž by tomu za mák rozuměli,

z gauče od počítače udíleli rady a v horším případě rozsévají nenávisť. Opakem je mariánský postoj – být otevřený, naslouchat, rozjímat v srdci, nechat se oslovit, třeba i překvapit... Sebestřednost vnímám i v mezilidských vztazích; mnoho lidí řeší zásadně jen sebe sama a nezeptá se druhých, jak se mají oni, co prožívají oni. Pak se může stát, že přehlédneme nějakého Lazara, který leží přímo před našimi dveřmi. O hroživých důsledcích sebestřednosti pro duchovní život ani nemluví. Lékem je mariánská otevřenost, postoj rytíře, klidně i humor. Vědomí, že jsme služebníci neužiteční a konáme jen svou povinnost.

*Uvidíme Tě ještě někdy?
Předpokládám, že ano,
z různých důvodů zůstanu
ještě ve farnosti zapojen, byť
už to nebude tak intenzivní.
No a hlavně doufám, že se
jednou všichni uvidíme
v nebi!*

Jakube, snad si mohu dovolit mluvit za všechny: když říkám, že jsme Ti moc vděční a budeme na Tebe vzpomínat se slzou v oku, taky to neříkám proto, že se to očekává a sluší, ale proto, že jsi v nás zanechal nesmazatelnou stopu. Se vši svou teologickou a nemocniční erudicí („jsem-li dobře informován“ ☺) jsi zůstal pokorný a realistický, blízký lidem, vnímavý k jejich radostem i strastem. Tvůj kněžský stav nikdy nebyl na překážku přátelství a přátelství nestálo proti úctě k Tobě. Zkrátka, měli jsme štěstí na kaplana, hned toho prvního! Přejeme Ti, aby se Ti líbilo i na novém působišti, aby ti tam nikdo neházel klacky pod nohy a nekomandoval tě, což jak víš, „by se v naší farnosti stát nemohlo!“ (Takže – nechceš si to ještě rozmyslet?)

s P. Jakubem písemně rozmlouvala Eva Fuchsová

Ukrajinský klub

Výuka češtiny, cvičení Pilates, hraní s dětmi.... Ukrajinský klub přerostl původní představy a vydal se vlastní cestou.

Když na konci února Rusko napadlo Ukrajinu, většina lidí – naši farnost nevyjímaje – chtěla aspoň trochu pomoci obětem agrese. Kdo mohl, poskytoval uprchlíkům ubytování, tlumočení, finanční i materiální pomoc a další podporu. My, kteří jsme volné kapacity na ubytování neměli, jsme se nabídli otcí Josefovi jako dobrovolníci v rámci komunitního centra.

Původní představa spočívala v tom, že poskytneme akutní pomoc běžencům, kteří budou v prostorách centra nouzově ubytováni. Záhy se však ukázalo, že sál s přilehlými prostorami se ani k dočasnému přespávání nehodí, a tak jsme začali uvažovat o jiné formě pomoci. V tu chvíli už bylo jasné, že drtivou většinu uprchlíků tvoří maminky s dětmi. Napadlo nás proto, že by bylo dobré nabídnout jakýsi společný prostor, klub, kde by se tyto ženy – ubytované na Barrandově nebo v blízkém okolí – mohly setkávat a poznávat jak s farností, tak vzájemně mezi sebou.

Využily jsme jednoho z mála „okének“, kdy bylo v jinak velmi vytíženém komunitním centru volno, a koncem března jsme vyhlásily, že každé pondělí od 14.30 tu bude probíhat Ukrajinský klub pro maminky s dětmi. Z domácích zásob jsme narychlo vytvořily improvizovaný dětský koutek s hračkami, hrami, knížkami a výtvarným materiálem – prostě vším, co by podle nás mohlo ukrajinské děti bavit. Marie Černá dokonce objednala ze Lvova zhruba dvě desítky krásných dětských knih v ukrajinštině: vytvořily jsme z nich malou knihovnu na půjčování domů.

Díky laskavé pomoci známých ukrajinských maminek, které u nás žijí už delší dobu, se nám podařilo v krátké době vyrobit letáčky v ukrajinštině a snažily jsme se nabídku co nejvíc rozšířit. Přesto to na konci března na prvním pondělním klubu zelo prázdnotou. Už se tedy téměř zdálo, že o tuhle formu pomoci nebude zájem – ostatně ukrajinská komunitní dopoledne, pořádaná u nás v dubnu třikrát týdně Arcidiecézní

charitou, měla také velmi malou účast – ovšem následující týden se u nás několik maminek s dětmi ukázalo.

Samozřejmě nám dělala starosti jazyková bariéra. Naštěstí mě na klub od začátku doprovázela moje osmiletá dcera Helenka, která si s ukrajinskými dětmi hned začala hrát, přestože si vzájemně nerozuměly prakticky ani slovo. Mezitím jsme s jejich maminkami mohly u kávy probrat situaci – za pomoci trochy angličtiny, chabých útržků ruštiny, a hlavně společných slovanských prazákladů. Naši snahou bylo od začátku pomáhat adresně a zjišťovat, co ukrajinské ženy v danou chvíli nejvíc potřebují. Brzy se ukázalo, že nejde ani tak o materiální pomoc – ačkoli nějaké oblečení a boty si u nás občas rády vyzvedly – jako spíš o potřebu sehnat si práci, umístit děti do školek a začít se učit česky.

A tak se náš klub postupně proměňoval: některé Ukrajinky odcházely (třeba proto, že získaly bydlení v jiných částech Prahy), jiné přicházely; někdy dorazily menší děti, které si chtěly jen tak pohrát, jindy zase větší, s nimiž se dalo zkoušet mluvit a pracovat. Z prvotního posezení u kávy postupně sešlo, jelikož maminky se přesunuly do vedlejší klubovny na výuku češtiny, které se obětavě ujala Marie Černá, a naše místnost se proměnila v dětskou hernu. Trenérka Světlana přišla s nabídkou cvičení Pilates, jež nyní už několik týdnů probíhá současně s klubem v komunitním sále, pro uprchlice zdarma a pro ostatní za dobrovolné vstupné. Velkou pomocnicí pro klub je paní Jaroslava Demenčuk, Ukrajinka žijící dlouhodobě v sousedství našeho kostela, která nám pravidelně pomáhá s dětmi a překládá vše potřebné do ukrajinštiny. Kurz češtiny má v tuto chvíli zhruba deset pravidelných účastníků a koná se dvakrát týdně, v pondělí a pátek.

Vyslechly jsme si hodně smutné příběhy: o smrti blízkých, zoufalém útěku a nejistotě, o všudypřítomné zkáze, které byly tyto ženy ve své rodné zemi svědky. Například Anna si vybuodovala živnost nejprve na Donbase, po ruském vpádu v roce 2014 o všechno přišla a odešla do Kyjeva, aby začala znovu. Teď ale musela nově vybudovaný podnik zase opustit a ocitla se znovu s prázdnýma rukama. Především však u nich vnímáme naději, humor, sílu a chuť pustit se do nového začátku.

Ukrajinský klub si tak dál žije svým životem, a spíš než jednostrannou pomoc představuje prostor vzájemného obohacení. Děkuju ze srdce

všem, kteří se na něm jakkoli podílejí: kromě již zmíněných především Kristýně Ševčíkové, Luce Červenkové, Veronice Winklerové, Heleně Cuhrové, Radce Habánové a Milce Lisé, ale také Ivě Čumrdové, která několikrát nabídla ukrajinské komunitě vycházku po okolí Barrandova, a mnoha dalším. Všichni se podle svých možností snažíme ukrajinským ženám těžkou situaci v nové zemi aspoň trochu usnadnit.

Veronika Lásková

Společenství a jiné pravidelné aktivity

S přicházejícím létem dobíhají mnohé aktivity, které během školního roku dochucovaly všednost našich dní. Některé z nich už se možná v září neobnoví, ale většina z nich přetrvá, i když se možná změní jejich rytmus či frekvence. Zkusme si je zde zrekapitulovat, abychom se mohli těšit na nový školní rok a už přes prázdniny plánovat, k čemu se přidat, případně co nového nabídnout.

Společenství modlitby a duchovní formace

- Společenství **modlitby růžence** se scházelo v pondělí v 18 hodin v kostele Krista Spasitele. Jednou měsíčně slouží P. Šebestián Smrčina OFM při této příležitosti mši svatou a slouží též jako zpovědník.
- **Modlitby matek** jsou v naší farnosti zastoupeny čtyřmi skupinkami. Bližší informace a kontakty naleznete na www.modlitbymatek.cz
- Uzavřené **společenství mužů** se scházelo v pondělí večer na Barrandově.
- Úterní večery patřily **duchovní formaci** katechumenů, bířmovanců a dalších zájemců pod vedením našich kněží.
- Každý 1. a 3. pátek v měsíci se od 9:00 konalo na Barrandově **setkání seniorů** s duchovním programem.
- Společenství **maminek a babiček** (zkrátka žen) se scházelo k modlitbě a popovídání ve čtvrtek v 10:00 na zlíchovské faře.

Kultura, vzdělávání (vše v komunitním centru)

- **angličtina pro děti** probíhala v pondělí (věk 3+) a ve středu (5+) v 17:00 hodin, oba termíny byly naplněné a měly velký úspěch
- úterky 14:45 patřily **výtvarnému kroužku** pro děti
- čtvrté večery budou i v dalším roce rezervovány pro **filmový klub, přednášky, besedy** se zajímavými osobnostmi a jiné kulturně-vzdělávací akce
- děti se v příštím roce opět mohou těšit na občasná **dětská odpoledne** s loutkovým divadlem, výtvarnou dílničkou, pohybovými hrami a čtením pohádek na pokračování (to vše ve spolupráci s pobočkou Městské knihovny na Barrandově)
- ve vstupní hale komunitního centra je volně přístupná **knihovna** křesťanské literatury

Cvičení, tanec (vše v komunitním centru)

- každé 2. a 4. pondělí v měsíci od 19:00 jsme si mohli zatančit **izraelské tance**
- v úterý v 10:00 se konalo **zdravotní cvičení** (nejen) pro seniory
- úterní večery patřily kurzu **swingových tanců** a tančírám se skupinou ZIG-ZAG (tato aktivita se bohužel s nastávajícím školním rokem neobnoví)
- ve středu v 9:30 se konalo **cvičení pro ženy** a v 16:30 **cvičení pro seniory**
- středa večer byla opět taneční – nejprve v 18:00 **Lady dance** (latinsko-americké tance v sólových úpravách pro ženy) a v 19:00 **párové společenské tance**
- v tutéž dobu se nabízelo také cvičení **pilates**
- ve čtvrtek v 10:00 cvičily **Fit maminky**, aniž by musely shánět hlídání pro své děti

Skupiny

0. Maminky s dětmi (cca 2–4 roky)
pondělí 10.00–11.00
1. Předškoláci + prvňáci (min. věk 5 let)
středa 16.30–17.30
2. Příprava k 1. sv. přijímání
středa 14.30–16.00
3. Mladší školní věk (2.–4. tř.)
čtvrtek 15.30 – 16.30
4. Starší školní věk (5.–8. tř.)
čtvrtek 17.00–18.00
5. Mládež (9. tř. a SŠ)
čtvrtek 19.00–20.15/20.30
6. Dospělí (setkávání nad Bibli
a křesťanskou věroukou včetně
přípravy na svátosti)
1. a 3. úterý v měsíci 19.00–20.00

Pravidelná výuka bude zahájena v týdnu od 19. září 2022.

Místo konání: kostel a komunitní centrum Krista Spasitele Barrandov

Předběžně přihlašujte své děti (resp. mládež sama sebe) e-mailem či telefonicky, prosíme respektujte věkové složení skupin. Definitivní přihlášky dostanou děti (mládež) vytištěné na prvním setkání. Počet dětí ve skupinách je omezen. Termíny setkávání lze po dohodě upravit.

S případnými podněty a přáními kontaktujte katechetku Radku Habánovou (viz kontakty na poslední straně tohoto zpravodaje).

Kontakty

P. Mgr. Josef Ptáček, farář, tel. 606 790 790, ptacek@knez.cz, www.knez.cz

Bc. Jan Šulc, trvalý jáhen a kostelník u kostela Krista Spasitele, tel. 605 203 341

Ing. Hana Tyrallová, ředitelka Komunitního centra Krista Spasitele,
tel. 734 710 158, reditelka@CentrumBarrandov.cz

Mgr. Radka Habánová, pastorační referentka a katechetka, tel. 603 872 524,
habanova@CentrumBarrandov.cz

Milan Flodr, pastorační asistent, MFlodr@seznam.cz

Eva Fuchsová, kostelnice u Sv. Vavřince, knihovnice, redakce farního zpravodaje
Z Paluby a Podpalubí, tel. 774 608 012, eva.imelda@volny.cz

Radim Ucháč, kostelník u Sv. Filipa a Jakuba, tel. 608 469 864, radim.uchac@x-base.cz

Pravidelné bohoslužby

kostel	Krista Spasitele	Sv. Filipa a Jakuba	Sv. Vavřince	Sv. Jana Nepomuckého
Ne	10:00 růženec 10:30 18:30	8:30	15:30 růženec 16:00	
Po				
Út	18:00 adorace do 19:30			
St		18:00		
Čt	8:30			
Pá		od 15:00 adorace 18:00		
So				1. so v měsíci 15:00

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost u sv. Filipa a Jakuba, Praha–Hlubočepy. Vychází jednou měsíčně (kromě letních prázdnin). Další číslo vyjde v září 2022, uzávěrka 20. srpna 2022.

Redakční rada Hana Tyrallová, Radmila Habánová, výkonná redaktorka Eva Fuchsová, za obsah odpovídá P. Josef Ptáček. Příspěvky posílejte na eva.imelda@volny.cz.

Redakce si vyhrazuje právo upravit nebo nezveřejnit dodané příspěvky.

www.CentrumBarrandov.cz

www.PodpalubiBarrandov.cz